

A rock 'n' roll
leghírhedtebb
fenegyerekét
megszelídítheti
a szerelem?

Stage Dive-sorozat
3. rész

Lead

szóló

finep
selection

KYLIE SCOTT
New York Times bestsellerszerző

KYLIE SCOTT

Lead

szóló

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Külön köszönettel
Jo Wylde-nak, Sal Pow-nak és Natasha Tomicnak.
Az Australian Romance Readers Association
tagjainak.

BEVEZETŐ

KÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN...

A PASINAK BE NEM ÁLLT A SZÁJA, de a hangját már régen kikapcsoltam az agyamból.

Nincs az a pénz, ami elég lenne ezért a sok baromságért. A világon nincs. Ez még csak a második napom, és legszívesebben máris kivetném magam az ablakon. Pedig mindenki azt mondta, hogy a zenei biznisz mekkora buli lesz... Hogy tele lesz csillogással. Kamu az egész!

– ...Olyan nehéz ezt felfogni? Nem jut el a tudatodig, amit mondok? Az ekler egy hosszúkás, csokoládéval bevont fánk, a közepén vaníliakrémmel. És nem ez a, ez a... kerek vacak, amit hoztál nekem. MÁR MEGINT! – mennydörögte az idióta, és közben remegett a szája.

A íróasztala mögött ülő személyi asszisztense egy kicsit lejjebb csúszott a székében, biztos, ami biztos alapon, hátha ő lesz a következő célpont. Mondjuk, megértettem. Valószínűleg őt sem fizeti meg eléggé. Csak egy mazochista lenne képes élvezni ezt a baromságot százdolcsis órabér alatt. Általában próbáltam olyan állásokat keresni,

amik legalább néhány hónapig kitartanak, vagyis elég hosszú ideig ahhoz, hogy megérje anyagilag, de elég rövid ideig ahhoz, hogy ne kelljen belefolynom semmi egetverő drámába.

Általában.

– Hallod, amit mondok? – Ahogy egyre jobban beleloallta magát, a ránézésre is hamis szolibarna arcbőre lassan egyre ijesztőbb, bordós árnyalatra váltott. Ha szívrohamot kap, várhatja, hogy szájon át lélegeztessem! Valaki más bátor léleknek kell majd meghoznia ezt a hatalmas áldozatot.

– Miss... akárki! – folytatta. – Azonnal húzz vissza az üzletbe, és hozz nekem egy olyan fánkot, amit kértem!

– Morrissey. A nevem Lena Morrissey. – Átadtam neki egy szalvétát, de közben gondosan ügyeltem, nehogy hozzáérjek, mert egy vérprofi, mint én, soha nem létesít fizikai kapcsolatot. Na és persze egyébként is végtelenül undorító volt az egész pasi. – És ez a magáé.

– Mi ez?

– Egy üzenet a fánkbolt igazgatóhelyettesétől, amiben bocsánatot kér, hogy jelenleg nem tudnak hosszú, ízletes, pénisz alakú eklerfánkkal szolgálni. Azt is írja, hogy csak valamikor később készítenek frisset – mondtam. – Mivel tegnap, amikor önnek ugyanezt egyszer már elmagyaráztam, a jelek szerint egy szavam sem volt hajlandó elhinni, úgy gondoltam hitelesebb lesz, ha a fánkvilág magasabb rangú vezetőjétől hozok igazolást.

A szegény, zavart lélek tekintete a szalvétára tapadt, majd felém fordult, és megint vissza, a szalvétára.

– A neve egyébként Pete. Nagyon kedves volt, és ha még további bizonyítékra van szüksége, hogy az igazat mondom, javaslom, hívja fel. Nézze csak, még a telefonszámát is odaírtam a sarokba. –

Próbáltam volna megmutatni a számokat, azonban Adrian kikapta a kezemből, összegyúrta és a szemetesbe dobta a szalvétát. Azért egy próbát megért...

Azt hiszem.

Az iroda sarkából ekkor hangos nevetés csattant fel. Egy nagyon jóképű, hosszú szőke hajú pasi vigyorgott rám. Örülök, hogy legalább a szőke herceg ilyen jól mulatott az egészen, mert nekem valószínűleg ez volt az utolsó munkanapom.

Na várjunk csak, ez nem Mal Ericson a Stage Dive-ból?

Eszem-faszom, ez tényleg ő!

Ami azt jelenti, hogy a többi három pasi biztosan a banda többi tagja. Próbáltam nem bámulni őket, de a szemem nyilvánvalóan saját akarattal rendelkezett. Hírességek. Húha! Legalább még utoljára láthattam őket ilyen közelről, mielőtt lapátra tesznek. Így ránézésre nem tunk olyan nagyon másnak, mint mi, hétköznapi emberek. Talán kicsit jóképűbbek voltak, de ennyi. Nemrég megfogadtam, hogy soha többé nem kezdek egyetlen férfival sem, ám a szívem egy kicsit tagadhatatlanul gyorsabban kezdett verni. Két, egyformán sötét hajú és egyformán megnyerő arcú pasi összebújva hajolt éppen egy halom papír fölé. Biztosan ők lesznek David és Jimmy Ferris, a testvérpár. Ben Nicholson, mind közül a legnagyobb darab, elnyúlva ült a székében, két kezének ujjait a tarkója mögött összefonva. Aludt. Minden tiszteletem. Ennél jobb módszer nem is kellett egy unalmas tárgyalás átvészelésére.

Mal az ujjaival integetett.

– Szóval Lena Morrissey, jól hallottam?

– Igen.

– Tetszel nekem. Van humorod.

– Kösz – feleltem szárazon.

– Mal, haver! – Adrian nem hagyta annyiban a dolgot. – Csak egy pillanat, amíg megszabadulok, ettől a... hölgytől, és befejezhetjük, amit elkezdtünk.

Aztán az ügynökszörny felém fordította csillogó kis malacszemét.

– Ki vagy rúgva. Tűnj el innen!

És ennyi. Nagy sóhaj.

– Ne olyan gyorsan! – Mal felállt, és laza léptekkel odajött hozzám. Hű, hogy tudja riszálni a csípőjét! – Szóval akkor amolyan admin-szart csinálsz itt?

– Eddig legalábbis ezt csináltam.

Könnyed mosolyt villantott.

– Úgy látom, nem teszek rád túlságosan mély benyomást, Lena! Talán nem tetszem?

– De igen. Csak tudod, pillanatnyilag egy kicsit túlságosan el vagyok foglalva a kirúgásommal ahhoz, hogy megfelelően értékelhessem a pillanat jelentőségét. – Csípőre tett kézzel néztem a szemébe. Nagyon aranyos pasi volt, és tuti, hogy ezzel a mosollyal csajok egész hadát vette már le a lábáról, de nálam ez nem fog bejönni. – Később tutira összezsínálom magam az izgalomtól.

Mal az ajtófélfának támaszkodott.

– Eskü?

– Totál.

– Szavadon foglak!

– Nagyon örülnék, ha megtenné, Mr. Ericson! Ígérem, nem okozok majd önnek csalódást!

Széles vigyor volt a válasz.

– Te egy amolyan okostojás vagy, nem? Bírom az ilyet.

– Kösz.

– Semmi gond. – Aztán oldalra billentette a fejét, és ujjával az ajkát kopogtatta. – Szingli vagy, Lena?

– Miért is érdekel ez téged annyira?

– Csak kíváncsiságból. És a rosszalló tekintetből arra következtetek, hogy „igen” a válasz. Szégyellje magát minden férfitársam, amiért elmentek egy ilyen csodálatos csaj mellett, mint te!

Az igazat megvallva elég sok „férfitárs” volt, aki egyáltalán nem ment el mellettem. Hanem jól megszívatott. Ennek köszönhető a rosszalló tekintet. Na persze nincs az az isten, hogy ezt elmondjam neki.

– Ööö, Mal? – Adrian úgy húzogatta a nyakában lógó vastag aranyláncot, mintha valami nyakörv volna.

– Pilla, Adrian! – Mal lassan, komótosan végigmért, a fejem búbjától a lábujjam hegyéig, és persze alaposan elidőzött a mellemen. A családunk nőtagjaira jellemző volt a nagy mell, az alacsony termet, valamint a szülésre termett csípő. Anya is ilyen alkatú volt, úgyhogy ez ellen nemigen tehettem semmit. Ugyanakkor az, hogy ennyire szerencsétlen voltam a szerelemben, már csak és kizárólag az én kiváltságom volt. Anya és apa már vagy harminc éve él boldog házasságban, és a nővérem is az esküvőjére készül. Nem mintha el akarnék menni rá – de ez elég hosszú sztori. Vagy ha úgy tetszik, rövid és szájalmas.

Mindenesetre nagyon jól elvoltam én így, szólóban is.

– Komolyan úgy érzem, hogy te lennél az igazi, Lena! – jegyezte meg a dobos, visszarántva a valóságba.

Pislogtam.

– Tényleg?

– Tényleg. Úgy értem, nézz magadra: aranyos vagy és ölelnivaló. De ami a legjobban tetszik, hogy a szexis titkárnőszemüved mögött a tekinteted azt mondja nekem, hogy bekaphatom és elhúzhatok.

– Szóval ezt szereted? – vigyorogtam.

– Ó, nagyon is. Nagyon is. De most nem rólam van szó.

– Nem?

– Sajnálom – és a fejét rázta.

– Basszus!

– Aha, én is ezt mondom. Mert nem is tudod, mit hagysz ki! – Felsőhajtott, majd a haját a füle mögé simította. Azután a válla fölöött elnézett. – Uraim, azt hiszem, megtaláltam a megoldást arra a kis problémára, amiről a múltkor beszélgettünk!

David Ferris előbb Malról rám nézett, majd vissza Malre, és a homloka ezer ráncba szaladt.

– Komolyan?

– Száztíz százalék.

– De hallottad, nem?! Ez a csaj egy titkárnök! – Az idősebb Ferris testvér, Jimmy még csak fel sem nézett a papírjaiból. A hangja selymes volt, mély és teljesen szenvtelen. – Nincs meg a szükséges képesítése.

Mal horkantott.

– Mert azok, akik ezer diplomával álltak neki, olyan rohadtul jó munkát végeztek, mi? Mennyit is sikerült eddig kirúgnod vagy elzavarnod? Ideje, hogy a problémádat egy egészen más szemszögből nézzük, töki! Tárd ki az elmédet annak a csodának a befogadására, amit Lena Morrissey kisasszony testesít meg!

– Miről beszéltek? – kérdeztem, mert az egészből egy szót sem értettem.

– Srácok, srácok! – A gyökér Adrian őszinte pánikkal a hangjában mutogatott. – Ezt nem mondhatjátok komolyan! Gondoljuk csak át ezt az egészet!

– Egy perc, Adrian! – mondta David. – Jimmyvel nem egy leányálom együtt lakni. Szerinted bírja majd a csaj?

Jimmy horkantott.

– Igen, szerintem bírni fogja – mondta Mal, és közben izgatottan ugrált. Aztán ökölbe szorított kezét az arca elé emelte, mintha bokszolni akarna velem, vagy mi. – Na mutasd, mi van benned, Lena! Üss csak ki! Rajta, bajnok! Képes vagy rá! Döngölj bele a kötelekbe!

Ez nem normális! Félreütöttem az arcom előtt hadonászó kezét.

– Mr. Ericson, nem egészen öt másodpercet kap, hogy mindent elmagyarázzon, különben már itt sem vagyok!

David Ferris halványan elmosolyodott. Talán tetszettem neki? Nem tudom, és igazából nem is érdekelt, mert ez a cirkusz most már nagyon hosszúra nyúlt. Mindenképpen össze kell szednem a gondolataimat, ha el akarom magyarázni a munkaközvetítőnek, miért kellett eljőnnöm. Mivel nem először balhéztam össze valami barommal a munkahelyemen, nemigen hittem, hogy különösebben megértő lesz majd velem szemben. Párszor mintha már figyelmeztettek volna, hogy egy kicsit vegyek vissza. De őszintén szólva az élet túl rövid, és nem fecsérelnhetem mások baromságaira. Engedd, hogy az emberek kihasználjanak, és megnézheted magad. Sajnos kemény leckék árán kellett ezt megtanulnom.

Mal válla csaldóttan hanyatlott le, és felsóhajtott.

– Jól van, jól van. Ne játszadozz velem tovább. Teszek rá.

Aztán összenézett Daviddal, aki a vállával megbökte a bátyját.

– Szerintem megér egy misét.

– Ez a csaj beszél Adriennek, és máris olyan, mintha ő lenne a messiás? – kérdezett vissza Jimmy. – Most komoly?

– Malnek igaza van. Tényleg más, mint a többi.

Adrian kétségbeesett kis nyögést hallatott, és pitiáner dolog vagy sem, nekem kéjes örömet okozott, hogy ezt hallom. Talán mégsem lesz annyira vacak ez a nap?

– Mondd csak, Lena – szólalt meg Mal, és fülig érő vigyorra húzódott a szája –, hogy tetszik Portland?

– Nem ez az a város, ahol konkrétan folyamatosan esik? – kérdeztem, és őszintén szólva nagyon nem csíptem az ötletet, hogy a nyugati parton ennyire fel északra költözzem.

Mal felnyögött.

– Tudom, gyönyörű Lena, tudom. Hidd el nekem, minden követ megmozgattam, hogy visszaköltöztessem ezeket a hülyéket Los Angelesbe, de mintha oda lennének gyógyulva. Az utóbbi időben Portland a Ferris fivérek territórium. Még Benny boynak is sikerült találnia itt valami kecót.

Ben, a basszer résnyire kinyitotta az egyik szemét, és fáradt pillantást vetett ránk. Aztán megint lecsukta, és folytatta a szunyókálást.

– Ugyan már, Jimbo! – mondta Mal, és megint ugrálni kezdett. – Segíts meggyőzni Lenát, hogy Portland nem is annyira totál nyomasztó hely, mint amilyennek kinéz!

Jimmy végül nagy nehezen felsóhajtott, majd rám nézett.

Ami Malnek nem sikerült, Jimmynek a szempillantás töredéke alatt igen. Mert a fülemben vadul dübörgő pulzusomtól eltekintve az egész világ megállt.

Ez a pasi úgy volt szép, ahogyan a csillagokat szépnek látja az ember. És annyira kívül esett az én súlycsoportomon, hogy önkéntelenül is csak csendes vágyakozással tudtam nézni rá. Tisztában voltam vele, hogy az ehhez hasonló pillanatoknak elvileg minden ember számára hatalmas jelentőséggel kellene bírnia, hiszen ilyenkor úgy érzi, hogy az egész élete egy pillanat alatt száznyolcvan fokos fordulatot vesz. Erre én ahelyett, hogy drámai zenét és sejtelmes megvilágítást kaptam volna, kénytelen voltam megelégedni egy elegáns

öltönyt viselő pasi jégkék szemének hűvös pillantásával. Angyali arcába és a nyakára fekete hajtincsek hulltak, és az állkapcsát úgy szorította össze, mint valami makacs kölyök. Testének minden többi, szemmel látható négyzetcentije arról tanúskodott, hogy nagyon is felnőtt férfi, de ez a gyerekes hisztizés...!

Azonnal átjött, hogy bármennyire jóképű, ez a pasi nagyon nem könnyű eset. Már éppen elég ilyennel hozott össze a rossz sorsom ahhoz, hogy ezt tudjam, és természetesen ezt is vonzónak láttam.

Nem csoda, ha eleve rosszkedvűen néztem rá.

Erre még dühösebb lett a tekintete.

Simán viszonoztam.

– Látjátok, máris úgy összeilletek, mintha vagy ezer éve ismernétek egymást! Szerintem Lenából fantasztikus bentlakós személyi asszisztens lesz, Jimmy! – mondta Mal. – Na, mondd már meg neki, Lena!

– Bentlakós? – ismételtem meg, és nem tudtam, hogy jól hallottam-e egyáltalán.

– Különb is, mióta kell nekem asszisztens? – Jimmy a fejem búbjától a lábujjam hegyéig végigmért, és az arckifejezésén látszott, hogy nagyon nem tetszik neki, amit lát.

– Azóta, amióta nem vagy képes kitarítani egyetlen A.A. szponzorod mellett sem – válaszolta az öccse higgadtan, szinte már ridegen. – De a döntés persze a tiéd. Ha nem akarsz Lenával tenni egy próbát, akkor a lemezcég majd keres melléd valaki mást. Valakit, aki jobban megfelel a feladatra.

Jimmy egész testében megmerevedett, és a széles vállak megfeszültek a méretre szabott zakóban. Lehet, hogy ez a pasi nem a világ legvidámabb fickója, de az öccsének azért ennél jobban ki kellene állnia mellette. Testvérek, mi? Mire is számíthatna az ember?

– Ha elég sokáig próbálkoznak, előbb vagy utóbb csak sikerül belebotalniuk valakibe, akit nem marsz el magad mellől, nem? – kérdezte David. – Nagyon jó úton vagy, és most nagyon nem engedhetjük meg magunknak, hogy letérj.

– Nem fogok.

– Viszont hamarosan turnézni megyünk, és akkor kénytelen leszel feladni a megszokott kis rutinjaidat. Márpedig éppen ilyenkor szoktak az emberek a legkönnyebben visszaesni. Emlékszel még, mit mondott a legutóbbi szakember, nem?

– Jól van már, Dave! Jól van, az isten szerelmére! – Annak ellenére, hogy a testvére folyamatosan beszélt hozzá, Jimmy jegesen kék szemének pillantása nem szakadt el tőlem.

Én pedig zavartalanul álltam a pillantását, ugyanis nem szokásom meghátrálni bármilyen kihívás előtt.

– Akkor felveszem – mondta Jimmy.

Felnevettem.

– Ez nagyon kedves, Mr. Ferris, de én még semmibe nem egyeztem bele.

– Persze lesznek feltételeim – folytatta Jimmy.

Mellettem Mal a levegőbe öklözött, és fojtott üdvrivalgást hallatott. Úgy tűnt, hogy az előző megjegyzésem senkit nem érdekelt.

– Nem akarom, hogy folyamatosan láb alatt legyél – mondta Jimmy, és még mindig fenyegetően nézett.

– Csak egy pillanat! Jól értem, hogy éppen munkát ajánl nekem, és azt szeretné, ha a bentlakós személyi asszisztense lennék? – kérdeztem, mert az ilyesmit azért jó tisztázni.

– Nem. Próbaidőt ajánlok fel a számodra, hogy a bentlakós személyi asszisztensem legyél. Kezdjük, mondjuk egy hónappal... már ha kihúzod addig.

Biztos voltam benne, hogy egy hónapig fél lábon is kihúzom mellette. Illetve majdnem biztos. Mondjuk ehhez azért elég zsíros fizetés is kell majd.

– Pontosan mi lenne a dolgom, és mennyi lenne a fizetésem?

– Elsősorban az lenne a dolgod, hogy ne legyél láb alatt, és pontosan kétszer annyit kapsz majd, mint ezzel a munkával.

– Kétszer annyit? – Éreztem, hogy a csodálkozástól a szemöldököm felszalad a homlokomon.

– És nem beszélhetsz senkinek sem a dolgaimról, kivéve, ha valami nagy katasztrófa történik velem – folytatta. – És még akkor is csak a banda tagjainak vagy a biztonsági személyzetnek szólhatsz. Értetted?

– Pontosan milyen katasztrófáról is van most szó?

– Hidd el, ha bekövetkezik, azonnal tudni fogod. Mi a neved?

– Lena.

– Tina?

– Nem, Lena. L-E-N-A.

Adrian halk, gurgulázó hangot hallatott, mintha valaki éppen fojtogatta volna. De nem érdekelt. Most csak az számított, hogy Jimmy Ferris homlokáról végre kisimultak azok a ráncok, és ahogyan elszállt belőle a harag, a feszültség vagy mit tudom én mi, töprengő pillantást vetett rám. Nem mosolyodott el. Messze nem. De egy egészen rövid pillanatra eltöprengtem rajta, hogy vajon mivel tudnék mégis mosolyt csalni az ajkára.

A kíváncsiságom fog egyszer a sírba vinni!

– Le-na. – Mintha ízlelte volna a nevemet. – Jól van. Szóval kurvára ne legyél láb alatt, és akkor meglátjuk, hogy muzsikálsz.

ELSŐ FEJEZET

JIMMYNEK ELGURULT A GYÓGYSZERE.

A szállodai szoba ajtaja megremegett, ahogyan a másik oldalról valami keményen nekicsapódott. Hallatszott, hogy odabent kiabálnak valakik, azonban a szavakat nem lehetett érteni. Talán okosabb lesz, ha egy kicsit még itt maradok a folyosón. Vonzó volt a lehetőség, de persze az egészet csak és kizárólag magamnak köszönhetem, hiszen hetekkel korábban dobbantanom kellett volna. Mert az igazat megvallva mindegy, mennyire volt állapot a fizu, ez a meló és én nagyon nem illettünk össze. Viszont amikor kinyitottam volna a számat, és megmondtam volna neki, hogy végeztem vele, a szavak mintha szándékosan belém szorultak volna.

Fogalmam sincs, miért.

– Hahó! – Ev közeledett. Egyszerű fekete ruhát viselt, és idegesen csavargatta az ujjait. Szőke haját elegáns kontyba fogta össze.

– Szia!

– David már bent van, és próbál beszélni velem.

– Aha. – Talán nekem is valami elegánsabbat kellett volna felvennem, valami hagyományosabbat. Mert most semmire nem vágytam

kevésbé, mint hogy Jimmy éppen ezen a napon, ennyi ember előtt megalázva érezze magát. Lehet, hogy csak november volt még, de ez Észak-Idahóban általában olyan hideget jelentett, hogy az embernek a segge is befagyott tőle. Én pedig, mivel ennél sokkal melegebb éghajlathoz voltam szokva, úgy éreztem, hogy egyszerűen senki nem tud olyan harisnyát gyártani, ami ehhez a rettenetes időhöz elég vastag lenne.

A banda és a népes kíséret több mint egy hete Coeur d'Alene-ben tartózkodott, és Jimmy hangulata a megérkezésünk óta nagyon vacak volt. Még a szokásosnál is vacakabb. Mal anyukája négy nappal korábban ment el, miután elvesztette a rákkal folytatott hosszú csatáját. Amennyire a helyzetet átláttam, Lori amolyan pótanyszó volt a Ferris fivéreknek, mivel a saját anyjuk, akibe a levegő is kár volt, már egészen fiatal korukban elhagyta őket. Én magam csak néhány alkalommal találkoztam Lorival, de tagadhatatlan, hogy valóban csodálatos lélek volt. Még több fojtott kiabálás. És még egy hangos csattanás.

– Úgy tűnik, mégsem volt olyan nyerő ötlet elmennem megreggelizni. – A gyomromban hangosan kavarogni kezdett a nemrég elfogyasztott kávé és a palacsinta, amire sokkal több juharszirupot nyomtam, mint amit egy magára valamit is adó nő ezen a világon nyugodt lélekkel elfogyasztott volna. Szar dolog, ha az ember az évésbe menekül! – Azt hittem, előbb visszaérek, mint hogy le akar na menni a konditerembe.

– Nem tarthatod folyamatosan szemmel.

– Pedig éppen azért fizetnek, hogy legalább megpróbáljam. – Megvontam a vállam. – Az isten segítsen meg!

– Ha meg azt teszed, amiért fizetnek, Jimmy egyszerűen kirúg, mondván, hogy folyton láb alatt vagy. Pont, mint az összes többi.

Nagyon okosan teszed, hogy hagysz neki egy kis teret. – Aztán amikor újabb félelmetes dobbanás hallatszott a szobából, Ev összerendezt. – Általában.

– Hmm.

Jimmy nem rúgta ki mind az öt elődömet. Volt olyan, akit nagyon finoman rávett, hogy magától menjen el. Legalábbis nekem így mesélte, de nem láttam értelmét, hogy Evnek is elmondjam.

– David majd megnyugtatja – jelentette ki Ev teljes meggyőződéssel.

Nagyon aranyos volt, ahogyan ilyen, szinte hősöknek kijáró, valóságos tisztelettel fordult a férje felé. Én meg nem is emlékeztem, mikor volt utoljára olyan szeretőm, akiben ennyire hittem volna. David és Ev hat hónappal korábban, egy mámoros vegasi éjszakán házasodott össze. Annak idején minden újság és híroldal ezzel volt tele. Korántsem ismertem minden kis részletet, de tutira hatalmas sztori volt. Ev néhányszor elhívott, hogy menjek el vele meg a barátjaival szórakozni, de mindig kimentettem magam valahogy. Nem mintha nem értékelttem volna a gesztust, csak valahogy nem éreztem helyénvalónak velük bulizni úgy, hogy közben a sógora alkalmazottja vagyok.

Mindenesetre az volt a feladatomból, hogy Jimmyvel megbirkózzam. Halványan, bocsánatkérően Evre mosolyogtam, majd elővettem a kulcsom, és a zárba illesztettem. Ideje, hogy bekeményítsek, amiben – ha hinni lehet az egyik exemnek – nagyon is jó voltam.

Lassan, nyugodtan nyitottam ki az ajtót. Aztán az arcomtól úgy félméternyire csapódott a falnak egy pohár, és szilánkokra robbant. Majdnem összezsínáltam magam. Azonnal a földre vettem magam, és a szívem úgy dobolt, hogy szinte kiugrott a mellkasomból.

– Lena! – üvöltötte Jimmy. – Takarodj innen a picsába!

Rohadjanak meg ezek az istenverte rocksztárok!

De komolyan!

Úgy tűnik, mégis jól döntöttem, hogy nadrágot vettem fel, mert nem a legépületesebb látvány a szőnyegen lehorzolt térd. Ezenkívül ugyancsak eltökéltem magamban, hogy amint visszatérünk Portlandbe, azonnal felmondok, veszélyességi pótlékot kérek, vagy mind a kettő. Nincs az a pénz, amivel ezt a baromságot meg lehetne fizetni!

– Ha még valamit hozzám merészelsz vágni, Jimmy, a hétcentis túsarkamat műtéti úton kell majd eltávolítani a seggedből! – Hihetetlenül dühös tekintettel néztem rá fekete hajtincseim mögül. – Megértetted?

Haragosan nézett.

Én meg szinte vicsorogtam.

A régi jó rutin.

– Jól vagy? – David Ferris átvágott a luxuslakosztályon, elkerülve a darabokra tört kisasztalt meg a széttört lámpát, és odasietett hozzám. A kezét nyújtotta felém, és felsegített. Mind a két Ferris testvér egyformán jóképű, gazdag, híres és tehetséges volt. Viszont csak az egyikük tudott rendesen viselkedni. És mindegy, mit diktált volna az etikett, az én tekintetem egyfolytában a szoba másik végében álló, haragtól forrongó férfire tapadt.

– Jól vagyok. Kösz. – Kihúztam magam, és megigazítottam a szemüvegem.

– Szerintem nem ivott és nem szívott semmit – jegyezte meg David halkán. – Csak annyi, hogy nincs valami jó napja.

Istenem, mennyire reménykedtem benne, hogy tényleg igaza van, és Jimmy tiszta. Mindannyiunk érdekében.

– Ez most mindenki számára kemény időszak, Lena.

– Aha, tudom.

A szoba másik végében Jimmy fel és alá járkált, miközben keze újra és újra ökölbe szorult. Pedig általában egészen olyan volt, mint egy herceg, egy páva, szó szerint tökéletes, haja mindig hátrafésülve, öltözkéke kifogástalanul elegáns. Ha az ember lánya arra vágyott, hogy valami szépet nézzon, ennél a rockistennél jobbat nem is kívánhatott volna magának. Szerencsére nyugodtan fantáziálhattam róla, és elmerülhettem a libidómban, mert nem kellett tartanom attól, hogy esetleg észreveszi.

(Sajnálatos módon ugyanis, habár megfogadtam, hogy soha többé nem kezdek egyetlen pasival sem, a szexuális vágy korántsem vészett ki belőlem. Pedig mennyivel egyszerűbb lett volna az életem, ha egyszerűen csak kikapcsolhatom magamban!)

Azon a napon Jimmy szinte már emberinek tűnt. Csak félig sikerült felöltöznie, szögletes arcát fekete hajtincsek keretezték, és az állát is ugyanilyen színű borosta fedte. Nyoma sem volt a megszőkötött, merev fegyelmességnek. Nemcsak a kinézete, de a szobája állapota is megdöbbentő volt. Első blikkre nem maradt egyetlen berendezési tárgy sem, amiben ne tett volna legalább valami kárt. Én meg csak álltam ott ostobán, tátott szájjal, mint azok a bohócok a vidámparkban, aminek a szájába a gyerekeknek egy labdával kell beletalálnia. Jobbra és balra fordultam, de ésszel képtelen voltam fel fogni a pusztítás mértékét.

– Micsoda kupleráj! – motyogtam.

– Akarod, hogy szóljak Samnek? – kérdezte David, a banda biztontsági főnökére utalva.

– Nem, majd én elintézem. Kösz.

David szeme összeszűkül.

– Nem hiszem, hogy bármit tenne veled, de... nos, eléggé fel van húzva. Biztos nem kell segítség?

– Totál biztos. Majd odalent találkozunk. – Fő, hogy az embernek legyen önbizalma! Kinyitottam előtte az ajtót, ő pedig, miközben még egy aggódó pillantást vetett rám, kisurrant. Lehet, hogy mégsem sikerült megnyugtatnom a hamis mosolyommal?

– Talán egy kicsit még a közelben maradhatnék – mondta. – Csak ha esetleg szükséged volna rám.

– Azért vettetek fel, hogy megbirkózzam Jimmyvel. Ne aggódj! Nem lesz semmi baj – mondtam, majd becsuktam az ajtót, kizárva David és Ev rosszálló arcát is.

Jimmy csak járkált tovább fel és alá. Nem is vette észre, hogy én is ott vagyok a szobában.

Vettem egy nagy levegőt. Aztán még egyet. Csak szépen, nyugodtan. Lazán, mint a kazán. A fejemben egyszerre megjelent minden lelkesítő duma, amit ilyenkor szoktam ellőni neki. Nem az kell, hogy az ember tökéletesen megfeleljen egy adott feladatra, sokkal fontosabb, hogy motivált legyen. És teljesen mindegy, hogy mit gondolok róla, a legfőbb feladatomban, hogy segítek neki. Eltökéltem magamban, hogy a lehető legtöbbet megteszem ennek érdekében. Ahogyan óvatos léptekkel elindultam felé, üvegszilánkok ropogását hallottam a talpam alól. Megkerültem a felborított kanapét, és kikerültem a darabokra tört lámpát. Nem is akartam belegondolni, milyen összeget számláznak majd ki a károkért. A szálloda biztonsági szolgálata már biztosan úton van, mert tuti, hogy a többi vendég is hallotta a hangzavart, és panaszt tett. És közben reménykedtem abban is, hogy egy éjszakánként ötrongyos szobát azért extrán hangszigeteltre építettek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor közelebb értem hozzá, dühös pillantást vetett rám. A pupillája normálisnak tűnt. Ledobta magát az ebédlőben álló egyik székre. Dühösnek és agresszívnek látszott, de ez láthatólag semmilyen hatással nem volt a mozgáskoordinációjára. Lehet, hogy tényleg nem szívott és nem ivott semmit.

– Mit a fenét művelsz? – kérdeztem, és közvetlenül előtte megálltam.

Mintha minden vér kifutott volna belőle, kivéve az ökle rózsaszín bütykeit. Terpeszben ült, a könyökét a térdére támasztotta, és a fejét lehajtotta.

– Tűnj el innen, Lena! Egyedül akarok lenni.

– Szerintem ez annyira nem lenne nyerő ötlet.

Horkantott.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit közhelyes, amit csinálsz? Leamortizálni a szállodai szobát?

– Nyald ki!

Felsóhajtottam.

Jól van, lehet, hogy tényleg nem az a legjobb stratégia, ha még jobban magamra haragítom. Feljebb toltam a szemüvegemet, mert nyerni szerettem volna egy kis gondolkodási időt. Megpróbálkoztam valami újjal. Jimmy félmeztelenül és mezítláb volt, csak a fekete öltönytadrágját viselte, és bármennyire állatul nézett ki a kivarrt mellkasa meg a válla, így mégsem mehetett a temetésre. Különösen nem ilyen időben.

– Figyelj, Jimmy! Hamarosan indulni kell. És addig még el kell készülnöd. Ugye nem akarsz elkésni? Mert szerintem az hatalmas tiszteletlenség volna.

Semmi reakció.

– Jimmy?